

Sveti Matej

SADRŽAJ

UVODNIK	
SVJETSKI DAN MISIJA	2
ODGOJ ZA SLOBODU, Biskupova poruka	3
SVETA MISA I ZAZIV DUHA SVETOGA	6
PROSLAVA U LUDBREGU	8
BISKUPIJSKI SUSRET MLADIH	9
BISKUPIJSKI SUSRET MINISTRANATA	10
TRIBINA U GOSPIĆU	11
SV. ELIZABETA U OŠTARIJAMA	12
PROSLAVA U RAKOVICI	13
USKRSNI BLAGDANI U NAŠOJ ŽUPI	14
BUDAK, SV. MARKO	15
KRIZMA	16
PRVA PRIČEST	18
PROSLAVA DUHOVA U MUŠALUKU	19
DAN POBJEDE U ŠIROKOJ KULI	20
MALA GOSPA U BUNIĆU	22
DAN ŠKOLE	23
KRAJ ŠKOLSKE GODINE	24
KOCKANJE I IGRE NA SREĆU	25
BLANKA VLAŠIĆ - OBRAĆENJE	28
DAROVİ ZA CRKVU	30
INTERVJU SA ŽUPNIKOM	32

IMPRESSUM

Urednik:

Luka Blažević

Ovaj broj uredili:

Luka Blažević

Ivan Nekić

Tomislav Klarić

Ivana Đapić

Milica Jerković

Leonarda Ružička

Draženko Tomić

Jure Robert Nikšić

Vedrana Dramac

Lektorica:

Katica Marković, prof.

Nakladnik:

Župa sv. Josipa Lički Osik

53201 Lički Osik

Tel. ++385-53-672-480

Fax.: ++385-53-639-257

e-mail: luka.blazev@gmail.com

Žiro račun župe:

PBZ 2340009-1100145366

Tisak: **Alfa-comerce**, Zagreb

PORUKA PAPE FRANJE ZA SVJETSKI DAN MISIJA 2013. GODINE

Naviještanje evanđelja trajna je zadaća Crkve

Draga braćo i sestre, ove godine slavimo Svjetski misijski dan na samom završetku Godine vjere, koja predstavlja važnu prigodu za jačanje našeg prijateljstva s Gospodinom i našega hoda kao Crkve koja hrabro naviješta evanđelje. U vezi s tim želim predložiti neka razmišljanja.

1. Vjera je dragocjeni dar Boga, koji otvara naša srca da ga možemo upoznati i ljubiti. On želi ući u odnos s nama da nas učini dionicima samog svog života i naš život učiniti smislenijim, boljim, ljepšim. Bog nas ljubi! Vjera, međutim, treba biti prihvaćena, a to znači da traži naš osobni odgovor, hrabrost da se uzdamo u Boga, da živimo njegovu ljubav i budemo zahvalni za njegovo beskrajno milosrđe. To je, nadalje, dar koji nije pridržan malobrojnim, već se nudi obilno. Svi bi morali uzmoći iskusiti radost da ih Bog ljubi, radost spasenja! I to je dar koji se ne može zadržati samo za sebe, već ga treba dijeliti s drugima. Ako ga želimo zadržati samo za sebe, postat ćemo izolirani, бесплодни i bolesni kršćani. Naviještanje evanđelja je sastavni dio Kristova učenja i trajna zadaća koja pokreće čitav život Crkve...

2. ... Svaka je zajednica zato pozvana i poslana prigrli poslanje koje je Isus povjerio apostolima da budu "svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje" (Dj 1, 8), ne kao neki sporedni aspekt kršćanskog života, već kao njegov bitni aspekt: svi smo pozvani prolaziti putovima svijeta zajedno s našom braćom i sestrama, ispovijedati i svjedočiti svoju vjeru u Krista i postati navjestitelji njegova evanđelja. Pozivam biskupe, prezbitere, prezbiterstva i pastoralna vijeća, sve odgovorne osobe i skupine u Crkvi da u pastoralnim i odgojno-obrazovnim planovima i programima dadnu istaknuto mjesto misijskom vidiku, svjesni da vlastito apostolsko zauzimanje nije potpuno ako ne teži za tim da pruža svjedočanstvo za Krista pred svim narodima i nacijama. Misionarstvo nije samo neka programska dimenzija u kršćanskom životu, nego također paradigmatička dimenzija koja se tiče svih aspekata kršćanskog života.

3. Djelo evangelizacije često nailazi na prepreke, i to ne samo izvanjske, već i unutar same crkvene zajednice. Katkad u naviještanju Kristove poruke svima i pomaganju ljudima našeg doba da ga susretnu nedostaje žara, radosti,

hrabrosti, nade. Još ima onih koji smatraju da naviještanje istine evanđelja predstavlja napad na slobodu. Pavao VI. u vezi s tim jasno kaže: "Sigurno da bi pogrešno bilo kada bi nešto naturalni savjesti svoje braće. Ali je sasvim nešto drugo ako se toj savjesti, u punoj jasnoći i posvemašnjem poštivanju slobode izbora, ponudi evanđeoska istina i spasenje u Isusu Kristu... Daleko od toga da je to napad na vjersku slobodu: to je poštivanje te slobode" (Apost. pobud. Evangelii nuntiandi, 80)...

4. U našem dobu, uslijed rastuće seljivosti i lakoće komunikacije putem novih medija došlo je do miješanja narodâ i razmjene znanjâ i iskustva. U potrazi za poslom čitave se obitelji sele s jednog kontinenta na drugi; profesionalne i kulturne razmjene, turizam i slične pojave potaknuli su velika seljenja ljudi. Zbog toga je ponekad teško, čak i za župne zajednice, znati tko živi stalno a tko privremeno na pojedinom području.

5... Pozivam sve one koji osjećaju taj poziv da odgovore velikodušno na glas Duha Svetoga, već prema vlastitom životnom stanju, i da se ne plaše biti velikodušni s Gospodinom. Pozivam i biskupe, redovničke obitelji, zajednice i sve kršćanske udruge da, dalekovidno i uz pažljivo razlučivanje, pružaju potporu misijskom pozivu ad gentes i pomažu Crkvama koje trebaju svećenike, redovnike i redovnice i vjernike laike, jačajući tako kršćansku zajednicu. A ta bi pozornost trebala biti prisutna također među Crkvama koje se nalaze u sastavu iste biskupske

konferencije ili regije: važno je da Crkve koje su bogatije zvanjima velikodušno pomažu one koje trpe zbog pomanjkanja istih...

U mislima sam, na kraju, s kršćanima koji, u raznim dijelovima svijeta, doživljavaju teškoće u otvorenom ispovijedanju vlastite vjere i priznavanju i uživanju prava da vjeru žive dostojanstveno. To su naša braća i sestre, hrabri svjedoci – još brojniji od mučenikâ u prvim stoljećima – koji apostolskom ustrajnošću podnose razne sadašnje oblike progona. Nerijetki riskiraju također vlastiti život da ostanu vjerni Kristovu Evanđelju. Želim zajamčiti svoju molitvenu blizinu osobama, obiteljima i zajednicama koje trpe nasilje i netrpeljivost i ponavljam im Isusove utješne riječi: "ja sam pobijedio svijet!" (Iv 16, 33).

Benedikt XVI. je pozvao: "Neka 'riječ Gospodnja trči i proslavlja se' (2 Sol 3, 1): neka ova Godina vjere učini sve čvršćim odnos s Kristom Gospodinom, jer je samo u njemu naša budućnost izvjesna i samo u njemu imamo jamstvo istinske i trajne ljubavi" (Apost. pismo Porta fidei, 15). To je ujedno i moja želja za ovogodišnji Svjetski misijski dan. Od srca blagoslivljam sve misionare i misionarke i sve one koji prate i podupiru tu temeljnu zadaću Crkve da naviješta evanđelje diljem svijeta, a da mi, služitelji evanđelja i misionari, uzmognemo doživjeti "slatku i okrepljujuću radost naviještanja" (Pavao VI., Apost. pobud. Evangelii nuntiandi, 80).

Iz Vatikana, 19. svibnja 2013.

Papa Franjo

"ODGOJ ZA SLOBODU U ZNAKU KRIŽA"

Poruka mons. dr. Mile Bogovića na početku nove školske i pastoralne godine

Poštovani roditelji, odgojitelji, učitelji i nastavnici, vjeroučiteljice i vjeroučitelji, braćo svećenici, draga djeca i mladi! Srdačno vas pozdravljam... Na općem planu Crkve, prošle godine Papa Benedikt XVI. otvorio je Godinu vjere koja i dalje traje do blagdana Krista Kralja. Na razini Biskupije prošla i pretpošla pastoralna godina bile su u znaku Godine župne kateheze i u tom smislu dali smo odgovarajuće smjernice za rad.

1. Odgoj za slobodu u znaku križa

Sve ove smjernice, upute koje smo dali za župnike, vjeroučitelje, treba ugraditi i u ovu novu pastoralnu godinu koja je za našu Biskupiju proglašena Godinom odgoja za slobodu u znaku križa. Povod tome je 1700. obljetnica Milanskog edikta (313.-2013.) kad je car Konstantin, sin velike majke sv. Jelene, potaknut znakom s neba: In hoc signo vincet, „U ovom ćeš znaku pobijediti“, tj. u znaku križa, dao kršćanima i drugim religijama, slobodu ispovijesti vjere. U tom znaku vidjeli su svoju pobjedu i pobjedu čovjeka općenito koji su prihvatili svoj križ i s Kristom ga nosili kroz život, u tom znaku pobijedili su brojni hrvatski mučenici, poput Miroslava Bulešića kojega će Crkva ovih dana podignuti na čast oltara i postaviti svima nama kao uzor i primjer vjere u pobjedu Križa.

Veličinu slobode, kršćani su prepoznali kao dar Neba, no s vremenom su uvidjeli i opasnost koju ona nosi, ako se odvoji od križa Kristova. Ta opasnost, tijekom prošlosti trajno je pratila, a prati Crkvu i njezine vjernike i danas. Carstva, vladari, države, režimi, nastojali su kršćanima ponuditi svoju „slobodu“, slobodu od onoga što Crkva naviješta, pa čak i slobodu od Boga. Povijest nam bjelodano pokazuje da okretanje čovjeka od Boga vodi prema njegovom okretanju protiv brata čovjeka. Zar nije očito da je 20. stoljeće bilo najbezbožnije, ali i najkrvavije.

Imajući u vidu pouke iz prošlosti, valja nam prepoznati koji odgoj vodi k istinskoj slo-

bodi, a koji zarobljava. Odnosno, kakve posljedice može prouzročiti opredjeljenje za odgoj koji je u suprotnosti s Božjim temeljima, evanđeljem, naukom Crkve.

2. Izazov za kršćanske roditelje – kako odgajati za slobodu?

Poštovani roditelji, upisom djece na školski vjeronauk i župnu katehezu, izrazili ste svoje opredjeljenje i izbor za kršćanski odgoj vaše djece i mladih. To znači da prihvaćate kršćanski vrijednosni sustav i odgoj. U skladu s time tražite preko Vijeća roditelja u vašim školama da Ministarstvo obrazovanja pruži mogućnost izbora u pogledu odgoja vaše djece, što je u skladu sa čl. 63. Hrvatskog ustava i vašom savješću. Budite hrabri i odvažni i recite otvoreno s čime se ne slažete. Budite spremni poduzeti korake koji će zaštititi vašu djecu i mlade. Naime, u nekim dijelovima nametnutog „Zdravstvenog odgoja“ nameće se krivo poimanje čovjeka, odnosno, kriva antropologija, kako bi rekao Ivan Pavao II. Po toj su antropologiji obitelj, brak, spol, muško, žensko, nadiđeni stereotipi, nametnuti u prošlosti.

Detaljnije informacije o tim opasnostima možete dobiti i preko naše biskupijske web stranice te stranice katoličkih udruga Vigilare i Grozd.

Ovom prigodom zahvaljujem svim vjernicima koji su dali podršku inicijativi „U ime obitelji!“, za koju su se založile razne katoličke laičke udruge. Predstavicima ovih udruga željeli smo u Rakovici, na blagdan sv. Jelene, na proslavi 1700. obljetnice Milanskog edikta, odati priznanje za zalaganje oko očuvanja temeljnih ljudskih i kršćanskih vrijednosti, obitelji i braka.

3. Odgovornost vjeroučitelja u vjerskoj pouci za slobodu

Pozivam školske vjeroučitelje da budu od pomoći kršćanskim roditeljima u ostvarenju

njihovih zakonitih prava oko prava na odgoj vlastite djece. I vama će govoriti da treba djecu osloboditi. Od čega? Od odgojnog utjecaja roditelja koji na njih imaju pravo. Nije dobro osloboditi u njima nezrele porive i to onda kad još ne mogu njima gospodariti. Je li to prava sloboda? Je li to prava pobjeda, je li to borba za dobro naše mladeži?

Odgoj treba ponuditi vrijednosti koje savjesti daju orijentaciju i smjer. Odgojem se čovjek osposobljava za ispravno shvaćanje slobode, za zdrav odnos prema sebi, prema drugim ljudima te prema materijalnom i duhovnom svijetu oko sebe. Odgoj mladih naraštaja jedna je od najvažnijih zadaća ljudi jer prenošenjem i prihvaćanjem temeljnih općeljudskih vrijednosti oblikujemo čovjeka, pravedno društvo, budućnost. Vi ste, dragi vjeroučitelji, na takvom mjestu s kojega možete pomoći našoj mladeži, našoj budućnosti da se ojača u svakoj dobroti kako bi mogla nadvladati zlo i u sebi i oko sebe.

4. Poziv svim vjernicima

Nama je, poput prvih kršćana, živjeti Božju istinu, objavljenu u Riječi Božjoj, a ona će u konačnici pobijediti i istinski nas osloboditi. Tu poruku htjeli smo izraziti i kroz ovu

pastoralnu godinu pod geslom: Odgoj za slobodu u znaku križa. Valja nam u tom hodu za Kristom ustrajati, unatoč mnogih nevolja kroz koje nam je proći u ovom svijetu, svjedočeći i živeći po nauku Krista i njegove Crkve.

Prvi kršćani bili su kvasac, sol zemlje i svjetlo svijeta, to je prepoznao i car Konstantin i ugradio u državu kršćanske vrijednosti koje su bile temelj za preobrazbu moralno posrnulog carstva.

To je i naš put danas, živjeti put Krista, njegova Evandelja, nauka Crkve. Odgajamo li svoju djecu tako da ih oblikujemo prema slici Kristovoj, ne samo da ćemo ih odgojiti da budu spremna za bitke ovog vremena u kojem žive, nego ćemo svijetu dati i dobre ljude koji će biti na čast i ponos obitelji, Crkvi i narodu. To je odgoj u znaku križa, ali spasonosan za pojedinca i čovječanstvo.

Na sve Vas zazivam Božji blagoslov i povjeravam Vas zagovoru Krasnarske Gospe, zaštitnice naše Biskupije te svih hrvatskih mučenika i svjedoka vjere.

Mons. dr. Mile Bogović, biskup

Naša nova vjeroučiteljica Ivančica Krpan iz Budaka ove godine je završila studij na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu.

Sвета misa i zaziv Duha Svetog na početku nove školske i katehetske godine Lički Osik, 15. 9. 2013.

Učenici mole Molitvu vjernika

Prikazna povorka

Katica Marković je u ime roditelja prinijela krsnu svijeću. Karla Šop je prinijela Bibliju.
Karla Ergotić i Maja Nikšić su prinijele loptu i školsku torbu.

Valentina Jergović i Lucijana Novačić su prinijele udžbenike. Učiteljica Ivana Butković
je prinijela školski dnevnik. Ana Karić i Martina Romac su prinijele hostije i vino.

DAN HRVATSKIH MUČENIKA NA UDBINI

28. kolovoza 2013.

Od jutarnjih sati osobni automobili, autobusi i motorkotači hrlili su subotu 31. kolovoza 2013. prema Udbini. Lijep dan kakav se samo poželjeti može. Na polju podno Udbine u 9 sati mnoštvo se svrstava u povorku koja započinje križni put prema svetištu posvećenom svim mučenicima. Zastajanje kod svake od 14 postaja. Riječ i hod u skladu. Naviru slike iz prošlosti: Bože koliko nevinih žrtava! Kristova žrtva na križu svemu tome daje smisao. Ništa nije izgubljeno, niti jedna suza, niti jedna kap krvi! Oko crkve u koju je utrošeno mnogo ljubavi, odricanja i znoja, mnoštvo naroda. Do 5 tisuća vjernika. U 11 sati počinje velebno misno slavlje. Oko

100-ak svećenika u bijelim albama, biskupi i kanonici u crvenilu. Bjelina i crvenilo! Biskup Bogović pozdravlja nadbiskupa Eterovića koji je došao iz Rima na ovo slavlje. Tu je 12 nadbiskupa i biskupa, među njima grkokatolički vladika Kekić. Pozdravlja političare. Ova je proslava u znaku Milanskog edikata i 520. obljetnice Krbavske tragedije. Nadbiskup Eterović počinje slavlje zvonkim glasom. Pjevački zbor pod budnim okom g. Špike nikog ne ostavlja ravnodušnim. Čitanja, navještaj Riječi. Nadbiskup Eterović približio je mučeništvo ovom puku: "Okupili smo se danas oko Crkve hrvatskih mučenika kako bi zahvalili Bogu za dar života, osobnoga i narodnoga kojim nas je u svojoj vječnoj ljubavi obdario, dar koji uskrsli Gospodin udjeljuje i svim vjernim mrtvim, posebno mučenicima... Redali su se sveti obredi u divnom skaldu. Povjetarac donosi mirise s Krbavskog

polja i pridružuje se ovom slavlju. Trenutak Pričesti. Svećenici su se razišli među narod. "Uzмите i jedite" i budite slični Kristu u davanju sebe drugima. Na kraju je riječ uzeo porečko-pulski biskup Kutleša i pozvao vjernički narod u Pulu 28. rujna na beatifikaciju vlč. Miroslava Bulešića. Ovog mladog svećenika progonile su sve tri zločinačke ideologije: fašizam, nacizam a komunistizam mu je zabio nož u srce! Biskup je Bogović dao informacije o radovima na udbinskoj crkve a detalje mogu pronaći u listu "Hrvatska vjernost". Pozvao je na popis hrvatskog martirologija, popis svih mučenika, ubijenih posebno u Drugom svjetskom ratu i poraću te podizanje svehrvatskog groba za one čiji je gob nepoznat. Nadbiskup Eterović prenio je pozdrave i blagoslov sv. Oca Franje. Slavlje je završilo, kako to i dolikuje, himnom "Lijepa naša".

PROSLAVA PREDRAGOCJENE KRVI ISUSOVE U LUDBREGU

U jedinom hrvatskom euharistijskom svetištu posvećenom Predragocjenoj Krvi Isusovoj na Svetu Nedjelju 1. rujna proslavljen je veliki jubilej 500 godina od Bule pape Leona X. kojom je odobrio štovanje relikvije Predragocjene Krvi Kristove i obdario ludbrešku crkvu oprostima koji se mogu primiti kod velikih slavlja u čast Predragocjene Krvi pod određenim uvjetima.

Uoči misnog slavlja, koje je proslavljeno u zavjetnoj kapeli podignutoj u čast Presvete Krvi, održana je veličanstvena procesija od župne crkve Presvetog Trojstva u kojoj je pokaznica s relikvijom euharistijskog slavlja uz molitvu i pjesmu prenesena na oltar zavjetne kapele.

Glavnu hodočasničku misu kojoj je prisustvovalo oko 100 tisuća vjernika predvodio je msgr. Nikola Eterović, nadbiskup, generalni tajnik Biskupske sinode u Rimu. Uoči svete mise sve je okupljene u ime Hrvatskog sabora pozdravio Josip Leko, predsjednik Hrvatskog sabora.

Na povratku iz Ludbrega navratili smo u župu Lepoglava gdje nas je dočekaao mjesni župnik vlč. Andrija Kišiček. On nam je pokazao crkvu i govorio o njezinoj burnoj i slavnoj prošlosti, a poseban naglasak je stavio na zatočeništvo kardinala A. Stepinca od 1946.-1951. Nakon što je kardinal odveden u kućni pritvor u Krašić crkva u Lepoglavi je bila zatvorena sve do devedesetih godina i demokratskih promjena.

Zanimljivo je bilo čuti da su u tom mučnom periodu zvona zvonila tek jedan jedini put, i to kad je preminuo predsjednik Tito - bila je to naredba za sve crkve u Jugoslaviji. Mnogi u tom mjestu do tada uopće nisu čuli zvuk zvona.

S nama je na hodočašće putovala i s. Viliberta koja je na službi u Gospiću, a rodnom je iz župe Lepoglava.

Župnik s hodočasnica.

BISKUPIJSKI SUSRET MLADIH

U Otočcu je 27. 4. 2013. održan Biskupijski susret mladih Gospićko-senjske biskupije. Preko 300 mladih se okupilo iz svih župa naše biskupije u Gackoj dolini. Iz naše župe je prisustvovalo desetak mladih. Susret je započeo nagovorom vlč. Ivana Filipovića te se nastavilo sv. misom koju je predvodio naš biskup Mile Bogović, a mladima na misnom slavlju pridružio se i gradonačelnik Mario Barković i Hrvoje Ostović, zamjenik gradonačelnika. Biskup je poručio mladima da se ničega ne smiju bojati jer su oni "proljeće" naše biskupije. Mladi su nastavili program na Fortici, POU i završili klanjanjem u crkvi.

BISKUPIJSKI SUSRET MINISTRANATA

U Rakovici je 17. lipnja održan nezaboravan biskupijski susret ministranata. Od 9 sati počele su k župnoj crkvi sv. Jelene pristizati grupice djevojčica i dječaka, djevojaka i mladića koji služe oltaru. Mi ih zovemo ministranti (negdje kažu doministranti). Ova mladost koja osjeća potrebu da bude blizu najvećih otajstava koja slavi župska zajednica, ima svoj posebni dan, Dan ministranata. Već je to postala tradicija da se jednom godišnje okupe svi ministranti iz svih župa Gospićko-senjske biskupije.

U 10 sati počela je priprema za osobnu ispovijed. Pripremio ih je vlč. Antonio Čutura a onda je slijedila ispovijed. U međuvremenu su se ministranti obukli u ruho i počela je neobična procesija oko župnog stana i crkve. Ministrantske odore su različite i ta raznolikost daje ljepotu procesiji. Misu je predvodio mons. Tomislav Rogić, ravnatelj udbinskog svetišta, crkve hrvatskih mučenika (i predsjednik poslovnog odbora Prezbiterskog vijeća) a oko njega je 20-ak svećenika. On je djeci progovorio jednostavno, vodio je dijalog s njima. Konstantin je pobijedio u znaku križa. To je

snaga koja pobjeđuje, snaga Kristove žrtve ljubavi. Crkvu su ispunili dječji glasići. Rakovačka mlada orguljašica Lucija također je svirala za orguljama. Gotovo su sva djeca pristupila pričesti. Nakon mise jedan snimak pred crkvom i odlazak u zgradu Osnovne škole u Rakovici. Ravnateljica škole sa suradnicima otvorila je vrata škole i kuhinje. Sendviči i sokovi jednako svima pa i svećenicima....

Nakon okrepe slijedila su športska takmičenja. Već pogađate da je najvažnija sporedna stvar na svijetu - nogomet - diktirao športski dio susreta. Formirale su se ekipe, oko 20-ak ekipa po 6 članova i počela je igra po principu eliminacije. Sunce prži nemilice ali mladost u nadmetanju zaboravlja na znoj. U finale su se izborile ekipa Slunja i Lešća na Dobri. U polufinalu slunjska je ekipa pobijedila gospićku sa čak 12:0. Slunjani su pobijedili i osvojili prvo mjesto u nogometu. Oni koji nisu igrali mogli su posjetiti Baraćeve špilje i Rastoke. Iza 16 sati ekipe su se pomalo pakirale i vraćale svojim kućama. Jedan nezaboravni dan ostat će u dubokom pamćenju ove drage mladosti.

LUSTRACIJA BEZ LUSTRACIJE KAKO SE MOŽE OPROSTITI UDBAŠU?

Dne. 29. svibnja 2013. godine u 19:30 u Kulturno-informativnom centru u Gospiću održana je tribina don Anđelka Kaćunka pod naslovom „Kako se može oprostiti udbašu" u organizaciji župe Navještenja BDM i Grada Gospića. Na tribini je prisustvovao i dr.sc. mons. Mile Bogović, Gospićko-senjski biskup.

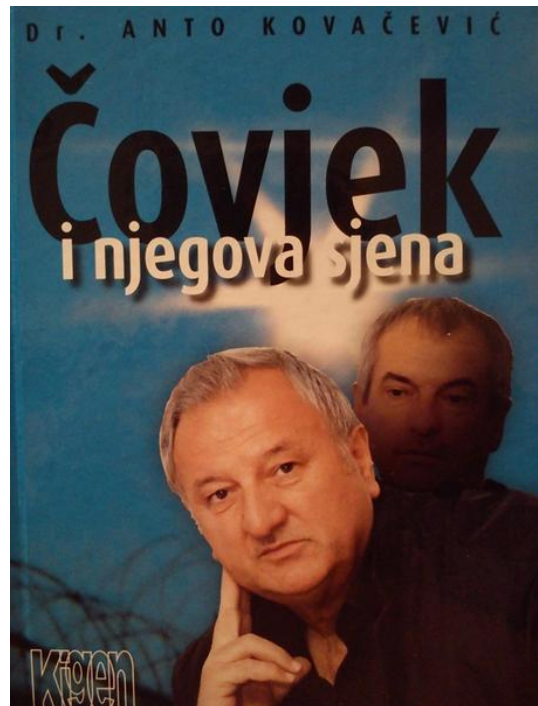
Gosti su bili dr. Anto Kovačević, politički zatvorenik, bivši saborski zastupnik i bivši djelatnik Službe državne sigurnosti i tajni agent u bivšoj Jugoslaviji Ž.K. „Pauk".

Na početku tribine prikazan je kratki film Hrvatske televizije koji govori o političkom zatvoreniku dr. Anti Kovačeviću i njegovom tajnom agentu koji je bio zadužen za njegovu obradu u istoj službi.

On je taj svoj životni put i sudbinu kao političkog zatvorenika iznio u knjizi pod naslovom „Čovjek i njegova sjena". Ž. K. „Pauk" prisjetio se svojega djelovanja u istoj republičkoj službi tadašnje SR Hrvatske. Prema vlastitim riječima u crkvu je ulazio zbog praćenja ljudi za koje je bio zadužen i svakodnevno je dolazio u doticaj sa vjerskom praksom. U svome poslu tražio je istinu, a u doticaju sa vjernicima naučio je da Bog razlikuje grijeh od grešnika rekao je svim okupljenima.

Tribina je zapravo Kovačevićeva ispovijest o upoznavanju, druženju, pomirenju i na kraju prijateljstvu s tajnim agentom UDB-e Ž. K. Paukom, koji ga je u vrijeme komunizma i poslije pratio, kontrolirao njegovu poštu, prisluškivao pozive. To je životna drama, uzbudljiva kao najuzbudljiviji film. To je životna priča kojom se također otimaju zaboravu žrtve mnogih koji su trpjeli i stradali za slobodu hrvatskoga naroda te kako se može pobijediti zlo i što znači oprostiti.

Na kraju se nazočnima obratio i biskup Bogović, čestitkom i pohvalom Čovjeku - dr. Kovačeviću, koji je velikom kršćanskom gestom omogućio svojemu progonitelju da "iz sjene iziđe kao čovjek".

SVETA ELIZABETA U BAŠKIM OŠTARIJAMA

I ove godine župljani i hodočasnici proslavili su nebeskog suzaštitnika župe Baške Oštarije, sv. Elizabetu. Župna crkva bila je pretijesna za sve hodočasnike, raseljene Oštarce i njihove goste. Sv. Misu predvodio je vlč. Luka Bažević župnik Ličkog Osika i Široke Kule. Uz vlč. Luku misno slavlje su vodili vlč. Marinko Miličević i vlč. Nikola Turkalj. Riječi dobrodošlice i zahvale izrekao je vlč. Marinko, župnik župe Baške Oštarije. Nakon Mise uslijedilo je polaganje vijenaca na spomenik ubijenih Ošta-

raca i Brinjaka iz drugog svjetskog rata. Vijence su položili načelnik Općine Karlobag Ivan Tomljenović, zamjenik načelnika Boris Smojver i predsjednica Općinskog vijeća Mirjana Blašković. Kako to i inače biva nakon misnog slavlja uslijedilo je veliko narodno veselje. Za užarenu atmosferu pobrinuo se popularni sastav Narodni dar iz Gacke doline koji su svojom svirkom razveselili sve mještane i njihove goste i u njima probudili drage uspomene na neka prošla vremena.

NACIONALNA PROSLAVA 1700 GODINE SLOBODE KRŠĆANSTVA

U nedjelju 18. kolovoza 2013. godine u Rakovici održana je nacionalna središnja proslava misnim slavljem povodom 1700g. (313.-2013.). od milanskog edikta kojeg je izdao car Konstantin. Ediktom je Konstantin 313.g. proglasio slobodu kršćanstvu i učinio ravnopravnom religijom u rimskom carstvu. Time je prestao višestoljetni krvavi progon kršćana. Misno slavlje je održano na blagdan sv. Jelene Križarice, Konstantinove majke, zaštitnice Rakovice, čije ime nosi župna crkva. Sv. Jelena je izmolila da njen sin, car Konstantin, s empatijom pogleda na kršćane. On sam, nije odmah postao kršćaninom. Konstantin je poznat po izreci "In hoc signo vinces" - u ovom znaku ćeš pobijediti. Te riječi je čuo u snu pred važnu bitku, a znak koji je vidio bio je križ. Konstantin je rodom iz današnjeg Niša u Srbiji, sve je to bilo rimsko carstvo. U Nišu će biti velika proslava Konstantinove godine u organizaciji Pravoslavne Crkve.

USKRSNI BLAGDANI U NAŠOJ ŽUPI

Velika subota je dan Kristova otpočinka u grobu i drugi dan vazmenog trodnevlja. Po starom običaju, iako više nije propisano, Velika subota je i dan posta. Crkva u molitvi kod groba čeka Gospodina: vjernici, pojedinačno ili roditelji s djecom dolaze preko dana, u slobodno vrijeme, posjetiti "Isusov grob". Oltar ostaje simbolično nepokriven, misa se ne slavi niti se pričestuje. U obiteljima se mirno sprema za uskrсну svetkovinu i svaki vjernik nađe vremena da u tijeku dana pohodi svečano urešeni Isusov grob u crkvi. Tako Crkva ulazi u vazmeno bdijenje koje počinje u subotu navečer.

Bdijenje počinje službom svjetla. Blagoslivlje se vatra izvan crkve, na njoj se pali uskrсна svijeća koja iznačava Isusa Krista uskršloga, naše svijetlo. Unosi se u procesiji u župnu crkvu koja je u mraku. Tek unosom uskršne svijeće u crkvu pale i vjernici svoje svijeće i pale se sva svijetla, nakon čega slijedi svečani pjevani hvalospjev uskršnoj svijeći. Drugi dio bdijenja je Služba riječi. Čitanja svetopisamskih tekstova, pjevanje palama, slušamo Božju riječ o stvaranju, kroz psalme hvalimo i slavimo Gospodina i njegova djela.

Slijedimo put Božjeg naroda iz ropstva u slobodu i stvaranje novoga čovjeka čiji je vrhunac Kristovo djelo. Čitanja završavaju svečanom pjesmom Slava Bogu na visini i tada se oglase orgulje, sva zvona na crkvama, pale svijeće. Ovo je stvarni trenutak novoga čovjeka, novoga svijeta, novoga vremena – pobijeđeni su grijeh i smrt. Kršćani se pozivaju na radosno slavljenje Gospodina.

Ovo je predokus vječnosti. Poslije Službe riječi slijedi krsna služba, blagoslivlje se voda, krste se katekumeni. Vazmeno bdijenje završava euharistijom.

Budak, Sv. Marko 25. 4. 2013.

Na blagdan svetog Marka u Budaku u župi Lički Osik proslavljen je zaštitnik mjesta. Svetu misu ,koja je počela u 17 sati, predvodio je mons. Mile Čančar, župnik i dekan gospički, zajedno sa vlč. Josipom Štefančićem, župnikom župe Plitvice, vlč. Lukom Blaževićem, župnikom župe Lički Osik i vlč. Stipom Zebom, župnikom župe Korenica. Na svetoj misi svirali su na tamburicama učenici Osnovne škole „dr. Franjo Tuđman“. Poslije mise upriličeno je narodno veselje uz domjenak i tamburaški sastav „Plitvički bečari“.

Lika.online.com - NjaM

Prije proslave crkvu i okoliš je uredio Joso Novačić sa svojom obitelji. Domjenak su pripravili Marko Sokolić - Maka i Ankica Ajduković (susjeda).

KRIZMA

Dne 1. svibnja 2013. na blagdan sv. Josipa radnika u našoj župi proslavljen je sakrament sv. Potvrde. Svetu misu u 11 sati služio je gospičko-senjski biskup mons. Mile Bogović u zajedništvu sa svećenicima gospičkog dekanata: mons. Milom Čančarom, župnikom i dekanom gospičkog dekanata, vlč. Lukom Blaževićem, župnikom župe Lički Osik i Široka Kula, vlč. Ivicom Tollom, župnim vikarom u župi Gospić i vlč. Josipom Mustaćem, župnikom župe Perušić.

Na svetoj misi biskup je podijelio sakrament svete potvrde 31 krizmaniku (18 djevojčica i 13 dječaka). U pozdravnoj riječi na početku svete mise, vlč. Luka Blažević je rekao da je broj krizmanika u odnosu na prijašnje godine sve manji i konstantno je u padu.

U prigodnoj propovijedi biskup je primjer svetog Josipa radnika stavio svima za uzor i u današnjoj aktualnoj problematici u Hrvatskoj. Današnje krizmanike je pozvao da ne slušaju glasove ovoga svijeta, nego da poslušaju glas Duha Svetoga kojega će danas primiti.

Popis krizmanika: 1. Zvonimir Crnjak; 2. Tomislav Frlan; 3. Antonija Gabelica; 4. Ivan Hečeimović; 5. Mihaela Kulaš; 6. Lucija Orešković; 7. Roberta Pešava; 8. Nikolina Poplašen; 9. Magdalena Potnar; 10. Nikolina Šikić; 11. Katarina Tomac; 12. Dragica Tonković; 13. Maja Bašić; 14. Renata Biljan; 15. Marko Lane-Bukovac; 16. Paulina Butković; 17. Antonija Čaćić; 18. Nikolina Dejanović; 19. Mario Čaćić; 20. Mate Drašković; 21. Matea Đapić; 22. Valentino Grgurić; 23. Iva Javor; 24. Dario Krpan; 25. Josip Mesić; 26. Marijan Petrljić; 27. Luka Radošević; 28. Ivana Rupčić; 29. Katarina Šabanagić; 30. Mario Šebalj; 31. Kristijan Zalović.

KRIZMA IZ 1966

Tko se može još prepoznati?

**Na slici su: vlč. Alojzije Kukec, Marija Mike-
tić, Marijana rođ. Nikšić (Idina) iz Budaka,
Ivanka rođ. Butković (donedavna radila u Poš-
ti u Osiku), pokojni Mate Sokolić iz Budaka,
Ana rođ. Jamičić (Šadrina) iz Budaka, do Ma-
te su valjda nekih dvojica Prša, Katalin sa
Starog Osika...**

**Objavljivat ćemo stare fotografije i u idućim
brojevima Providnosti. Možete nam donijeti i
Vaše fotografije koje se tiču života župe u
prošlosti. Fotografije ćemo Vam vratiti.**

PRVA PRIČEST

Dne. 12. svibnja 2013. godine u našoj župi je održano je slavlje sakramenta Svete pričesti. Pošto se nalazimo u godini vjere, Pričest je bila u znaku križa. Misno slavlje je predvodio vlč. Luka Blažević. Svetoj pričesti je pristupilo sedamnaestero djece iz naše župe. Na samom početku svete mise djeca su izvela jednu prigodnu recitaciju o Svetoj pričesti. Ujedno je bio i Majčin dan te je župnik vlč. Luka Blažević u propovijedi naglasio koliko je važna majčinska ljubav za svako dijete. Pošto je istoga dana bio i blagdan sv. Leopolda Mandića čije su moći pohranjene u oltaru crkve, župnik je istaknuo da nam sv. Leopold želi preporučiti i svoju žarku želju za ostvarenjem jedinstva u Crkvi i zauzetost da se ono traži u vrhuncima kršćanskog života, dajući vlastiti doprinos obraćanjem svoga srca, spremnošću na dijalog i opraštanjem koje doprinosi rastu bratskog zajedništva, a na osobit način, preko molitve koja postaje potpuno predanje vlastitog života kojega bez ikakvih zadržavanja želimo darovati nebeskom Ocu, po Sinu u Duhu Svetom.

Nakon propovijedi su djeca obnovila svoja krsna obećanja koja su na krštenju umjesto njih izrekli njihovi roditelji i kumovi. Nakon toga je uslijedio prinos darova gdje je svaki prvopričesnik svoju fotografiju nosio i lijepio na križ. Tom gestom su oni sebe dali Isusu, a kasnije su tog Isusa primili pod prilikama kruha i vina. Prije same pričesti izveli su recitaciju "Uzmi križ svoj", a nakon pričesti je uslijedila Zahvala velečasnom i recitacija "Zdravo da si tata".

Sakramentu pričesti su pristupili:

1. Ivan Bilen; 2. David Borčić; 3. Boris Bubernjić; 4. Pavao Fajdić; 5. Filip Grahovac; 6. Mile Jelić; 7. Dorotea Jurica; 8. Damir Jurković; 9. Petra Knežević; 10. Karlo Kolak; 11. Maja Lasić; 12. Mihovil Marković; 13. Leonarda Murgić; 14. Luka Poplašen; 15. Mateo Prša; 16. Josip Rukavina; 17. Nikolina Šimatović

PROSLAVA DUHOVA U MUŠALUKU

Blagdan Duha Svetoga (Duhovi) proslavljen je u župi Lički Osik u crkvi Duha Svetoga u Mušaluku u nedjelju 19. svibnja 2013. svečanim misnim slavljem koje predvodio vlč. Marinko Miličević, kancelar Gospićko-senjske biskupije uz mjesnog župnika Luku Blaževića. U nazočnosti brojnih vjernika iz župe Lički Osik i okolnih župa Gospićkoga kraja vlč. Marinko je spomenuo kako je izrazito važna uloga Duha Svetoga u našem životu. On nas u krštenju čini djecom Božjom, u krizmi nam se daruje u punini u svojim darovima a kroz život nas prati svojom snagom, utjehom i prosvjetljenjima savjesti, jer on je trajni Učitelj. „Na današnji dan sjećamo se uplašениh apostola, koji su pod djelovanjem Duha postali neustrašivi svjedoci Isusovi, sve do prolijevanja vlastite krvi“, rekao je propovjednik.

Duh Sveti ravna i vodi Crkvu okupljenu kroz Božji narod. On rado dolazi tamo gdje je jedinstvo vjernika, kao što je bilo u „gornjoj sobi“ na Duhove jer su učenici bili jedno zajedno

s Marijom u poniznom iščekivanju dara Božjeg odozgor.

Na kraju je vlč. Luka Blažević podsjetio da je zahvaljujući Duhu Svetomu koji vodi Crkvu i crkva u Mušaluku obnovljena, a sagrađena je još za vrijeme popa Marka Mesića kao zahvalnica nakon oslobođenja od Turaka. Euharistijsko slavlje je bilo popraćeno uz pjevanjem zbora, i sviranje naše učenice iz petog razreda Marine Marković, ali i svih prisutnih vjernika.

DAN POBJEDE DAN DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI DAN BRANITELJA, 5. kolovoza 2012.

5. kolovoza 2013. godine polaganjem vijenca i paljenjem svijeća kod Spomenika žrtvama Drugog svjetskog i Domovinskog rata u Širokoj Kuli svečano je obilježen Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja.

Osim rodbine ubijenih, počast žrtvama iskazali su predstavnici Grada Gospića predvođeni gradonačelnikom Petrom Krmpotićem i zamjenicom Martom Grgurić, predstavnici udruga proizašlih iz Domovinskog rata i policijski službenici predvođeni načelnikom Policijske postaje Gospić Višnjom Borčić.

Svetu misu uz koncelebraciju domaćeg župnika vlč. Luke Blaževića predvodio je dominikanac fr. Ivica Tomljenović, svećenik ličanin rodnom iz Baških Oštarija, a živi u Zagrebu. Fr. Ivica u

propovijedi je naglasio radost izvojevane pobjede u Oluji koje se danas osamnaeste godišnjice sjećamo, i potpune radosti slobode kada su oslobođeni naši generali prošle godine. Trebamo biti ponosni i sačuvati ovo slobodu za što su neki dali i sve što su imali a dali su svoje živote a to su naši branitelji a i civilne žrtve kojih je ovdje u Širokoj Kuli bilo najviše na ovom području. Živimo u miru, slozi, ljubavi i zajedništvu riječi su patra Tomljenovića na današnjoj svetoj misi. Na misi je pjevao župni zbor predvođen Ivankom Vojvodić, a na orguljama je svirala studentica Jelena Orešković. Župnik se na kraju svima zahvalio, pogotovo na zajedništvu nas međusobno i s Bogom našim Ocem i neka nas prati zagovor Blažene Djevice Marije današnje Gospe Snježne.

PROSLAVA MALE GOSPE U BUNIĆU

U porušenoj crkvi Male Gospe u Buniću proslavljen je blagdan u crkvi bez krova. Misno slavlje je predvodio župnik iz Ličkog Lešća vlč. Ivica Miškulin, a uz njega su koncelebrirali još vlč. Luka Blažević, vlč. Stanko Smiljanić, župnik u Sincu i domaćin župnik Stjepan Zeba, župnik u Korenici. Vlč. Miškulin podsjetio je na ratno stradanje i rušenje ove crkve u Buniću i protjerivanje njezinih stanovnika poslije 2. svjetskog rata i miniranje crkve. Upozorio je kako Lika nema stanovnika, kako hrvatske obitelji imaju sve manje djece i pozvao sve na velikodušnost i žrtvu u darivanju novog života i produživanju života našeg naroda.

Vlč. Miškulin govorio je i o liku Majke Marije koju je Bog izabrao od rođenja da bude dostojna roditi Isusa Krista.

Na završetku svete mise krenulo se u procesiji oko župne crkve pjevajući pjesme i sjećajući se teške povijesti i tolikih hrvatskih obitelji katoličke vjere koji su prognani sa svojih ognjišta. Sjećalo se na snagu mržnje koja je u tom vremenu na malom prostoru Like razru-

šila sve katoličke crkve i protjerala hrvatski katolički puk u izgnanstvo, stvarajući etnički čisto područje. Srušena je u 2. svjetskom ratu crkva na Udbini i protjerani su katolici, na Prijeboku isto tako, u Buniću isto minirana crkva i protjerani Hrvati, u selu Boričevac srušena crkva i protjerani katolici Hrvati iz svojeg mjesta bez prava na povratak.

Obilazeći oko crkve kao da su sva ta teška povijesna sjećanja bila skupljena oko ove crkve u Buniću. Ne ponovilo se nikad!

Lika.plus

DAN ŠKOLE

10. lipnja 2013. obilježen je Dan škole u OŠ dr. Franje Tuđmana u Ličkom Osiku. Priredba je započela himnom i pozdravom novog ravnatelja prof. Antonia Milinkovića koji je i podijelio priznanja najboljim učenicima koji su sudjelovali na školskim i županijskim natjecanjima. Na priredbi su sudjelovale i razne ličnosti iz društvenog i političkog života. U raspoloženje same priredbe uveli su nas najmlađi, učenici područne škole u Širokoj Kuli. Učenici 4. razreda pokazali su se kao pravi mali poliglotti i obnovili su nam znanje njemačkoga jezika uz pjesmu *Hallo, wie geht's?!* Za neke je ovaj kraj nastavne godine samo početak odmora do jeseni kada će se opet ponovno sresti, a za neke ovaj dan označava kraj osnovnoškolskog obrazovanja. Naime, naši osmaši odlaze i više se ne vraćaju u ove školske klupe, makar ne kao učenici. Stoga su priredili svoj posebni oproštaj od učitelja, nas koji ostajemo, osnovnoškolskog zvona i svog djetinjstva i dijela života koji su proveli u osnovnoj školi. Sama priredba završila je uz pjesmu i zvuke tambura uz nastup folklor, tamburaša i zbora

KRAJ ŠKOLSKE I VJERONAUČNE GODINE

U petak 14. lipnja završila je školska i vjeronaučna godina. Nastupaju ljetni praznici, odmori i opuštenost od učeničkih obveza, dužnosti. Školska godina pridonijela je intelektualnom rastu djece i mladih. U istom vremenskom razdoblju vjeronauka je zacijelo proširio vjersko znanje i učvrstio zajedništvo u vjeri. Završetak vjeronaučne godine prilika je da se malo posvijesti taj rast i da se potakne osjećaj zahvalnosti Bogu i svima onima (roditeljima, katehetama, učiteljima, nastavnici, profesorima) koji su zaslužni za taj rast... Umijeće je za roditelje znati ih zaposliti da se ne dosađuju. Nema ništa gore za djecu i mlade ako nemaju što raditi. Oni postaju, ne samo lijenčine, nego bezvoljnici, kreteni, koji se neće moći lako oduprijeti nedaćama svakidašnjeg življenja. Lijenčina nikada ne doživljava radosne trenutke svoga rada, a niti druge raduje. Rad rađa red, radost; nerad rađa nered, bezvoljnost, neraspoloženje i gura u beznađe. Djeca će rado s roditeljima, svim članovima obitelji, zahvaljivati Bogu na kraju dana za sve lijepo što su doživjeli u radu i odmoru, u obiteljskoj zajedničkoj molitvi. Ljetni praznici školske djece jesu prilika za rast u ljubavi, veću povezanost s članovima obiteljskog doma, upoznavanje novih prijatelja i prijateljstava, novih adresa, novih doživljaja u prirodi i društvu. I odmor je škola, učenje bez školske učionice, bez razreda. To je škola stvaranja novih spoznaja i poznanstava, škola bliskosti s ostalim člano-

vima obitelji, s Bogom i prirodom. U vrijeme odmora ima se više vremena za obiteljsku molitvu, za čitanje vjerskih i drugih knjiga, posebno Biblije. Oni koji budu u mogućnosti otići na odmor izvan obiteljskog doma, na more, planinu, kod rodbine, prijateljima, znancima potražiti će i crkvu u kojoj će s vjernicima toga mjesta slaviti svetu misu. Ljetni odmor je velika prilika za duhovno okrjepljenje, duševni mir, tjelesno opuštanje. Ako je duh opterećen grijehom, teško se može ljudsko tijelo odmoriti. Zato nema odmora ako bježimo od vjerskih obveza, redovne molitve, razmišljanja, krunice i nedjeljnog misnog slavlja. Također nema odmora za one učenike koji se nisu umarali tijekom školske godine. Oni se nemaju od čega odmarati kad su bili cijelu školsku godinu na odmoru. Oni će se trebati umarati dok se drugi odmaraju ako žele sjesti skupa sa svojim kolegama u školske klupe učenika koji su prošli, u svoj razred. Toliko željeni kraj školske godine je tu. Neće biti više ranog ustajanja, žurbe, školskog zvona, treme prije usmenog ispitivanja niti pismene provjere znanja iz različitih predmeta, niti domaćih ni školskih zadaća. Treba priznati da sav napor, trud kojeg smo uložili pridonio je nečemu velikom u našem životu. Tako smo dobili znanje iz vjere i znanosti i stekli neke sposobnosti koje do sada nismo imali. Porasli smo u zajedništvu s Bogom i bližnjim. Evo nam trenutka da iz sveg srca kažemo: "Tebe Boga hvalimo", te da mu se zahvalimo za sve koji su nam pomogli u tom rastu.

KOCKANJE I IGRE NA SREĆU

U današnje vrijeme vrlo je raširena pojava odlaska u kladionice, uplaćivanja listića lutrije i drugih igara na sreću, koje draškaju ljudsku maštu i potiču apetite. Čovjek se zanosi željom za laganom i velikom dobiti kojom bi riješio osnovna pitanja svoga postojanja. Osim toga, poput zaraza, kao gljive nakon kiše, iz dana u dan raste i broj dvorana s kojekakvim igraćim aparatima koji također mame privlačnim ponudama. Prije nego da demo konačan sud i vrednovanje stvarnosti koje se podrazumijevaju pod zadanim naslovom, evo najprije nekoliko statističkih podataka.

Prema podacima Ministarstva financija tijekom 2006., za vrijeme Svjetskoga nogometnog prvenstva, građani Hrvatske su u kladionicama uplatili 412,6 milijuna kuna. U Hrvatskoj, trenutno, 13 trgovačkih društava ima koncesiju za priređivanje klađenja na 2005 uplatnih mjesta što je 200 više nego 2005. godine. Na 2000 građana, dakle, dolazi po jedno uplatno mjesto.

Kad bi se tome pribrojile druge igre na sreću kao što su lutrija i sportska prognoza, a da ne spominjemo automat klubove i ostale legalne i ilegalne prostore igara na sreću, onda je zaprepašujuće velik broj mjesta i osoba koje se bave ovim unosnim zanatom. A bave se jer ima velik broj zainteresiranih za klađenja i igre na sreću, koji će-

kaju da im se «sreća nasmiješi» u čarobnim brojevima i rezultatima, ili da ih potpuno uništi. A kad se onim stotinama milijuna koji se okrenu samo za vrijeme svjetskog prvenstva pridoda i sav onaj novac što tijekom cijele godine prolazi kroz kladionice, lutrije, sportske prognoze, automate, onda su to nevjerojatne cifre.

Psihologija

Međutim, statistika nema samo lice s kojeg se čita da u Hrvatskoj ima mnogo suvišnog novca ukoliko ga ima za ove svrhe, nego statistika ima i svoje naličje. O ovoj problematici nemaju što reći samo statističko-ekonomski analitičari, nego sve više i više i psihologijska znanost, što svjedoči da klađenje, kockanje i drugi vidovi igara na sreću nisu tako ni bezazleni kako ih se želi predstaviti. Mnoge osobe koje imaju problem s kockanjem u Hrvatskoj liječe se na odjelima za ovisnosti još od sredine devedesetih godina. S obzirom na konstantan porast broja uplatnih mjesta, raste i broj osoba koje traže pomoć stručnjaka jer ne mogu kontrolirati svoje porive i kockanje im je prouzročilo velike (najčešće financijske) probleme. Zato psiholozi daju ovakve savjete ljudima: "Ukoliko ste prepoznali simptome patološkog kockanja kod neke osobe iz Vaše blizine i želite mu pomoći u prevladavanju njegove/njezine ovisnosti, imajte na umu da je ovisnost o kockanju vrlo ozbiljan poremećaj, i da osoba ne može jednostavno prestati. Zapamtite da te osobe vrlo dobro lažu i sebi i drugima. Uz stalno poticanje motivirajte ih da promijene svoje ponašanje. Pomozite im da sami uvide svoju ovisnost, neka prihvate odgovornost za posljedice kockanja i nemojte ih osuđivati – to bi ih moglo vratiti u ovisnost."

Moralno-duhovni osvrt

A što reći o kladenju, kockanju i spomenutim problemima s vjerske strane? Sveto pismo ne govori ništa o igrama na sreću, ili barem ne daje nikakav moralni sud. Na nekoliko mjesta se, doduše, spominje bacanje kocke prilikom nekih izbora, ali se u nijednom slučaju nije radilo o kockanju. Tako su na primjer Izraelci bacili kocku nakon ulaska u obećanu zemlju, da bi je razdijelili na nepristran i pravedan način. Isto tako prigodom izbora novog apostola na Judino mjesto bacena je kocka između Matije i Barsabe, i pala je na Matiju.

Međutim, ima i još jedno drugo mjesto u Novom zavjetu koje spominje bacanje kocke, a nešto je drukčije od spomenutih mjesta. Kockom su se poslužili i vojnici koji su razapeli Isusa da bi odredili komu će pripasti njegova donja haljina. U ovoj situaciji, premda se nije radilo o klasičnom primjeru kockanja, ipak je do izražaja došla ljudska pohlepa i želja za posjedovanjem, za ostvarenjem lake dobiti, pa i preko tuđe kože, premda sasvim zakonito. Premda nisu prekr-

šili nikakav civilni zakon, pred Bogom su i pred ljudima počinili veliko svetogrđe. Nisu imali niti toliko poštovanja i pijeteta prema umirućem čovjeku, jer je on bio izvan njihovih zakona, te kao takav za njih nije ni postojao, da njegovu oskudnu imovinu vrate njegovoj majci, nego su se kao lešinari borili za nju dok je on umirao na križu.

No premda Biblija nema neke zapovijedi glede kockanja, ima zato mnogo preporuka i odredbi glede odnosa prema posjedovanju i želji za dobitkom, gdje izričito upozorava vjernike da se čuvaju pohlepe koja je izvor mnogih zala. Čovjek koji traži sreću u lakoj i brznoj materijalnoj dobiti, i ne primjećujući izokreće ljestvicu vrednota, te počinje služiti gospodarstvu novcu, umjesto da služi Bogu svome Tvorcu.

Realizam razuma

O tome što su igre na sreću može nam osvijetliti promišljanje ne samo vjera nego i određeni realizam razuma. Još se nije čulo da je netko otvorio kockarnicu ili kladionicu, lutriju ili prognozu sa željom da stvarno pomogne drugim ljudima da dođu do novca, nego s ciljem da sam namami što veći broj ljudi da «ostave» na dotičnom mjestu svoj novac. Onaj tko je stavio aparat ili automat za sreću u svoj ugostiteljski objekt, onaj tko je otvorio kladionicu i bavi se prodajom kartica igara na sreću, to je stavio isključivo radi sebe, tražeći u tome jeftin način zarade. Odlaziti tamo, znajući za stvarne odnose i ciljeve, veliki je i nepotrebn rizik koji bi se mogao izraziti pomoću one narodne izreke: Tko s đavlom tikve sadi, o glavu mu se razbijaju!

Vjera iznad legalizma

Nadalje, pojedinci se, pogotovo mladi ljudi, dadu zavarati činjenicom što se, glede igara na sreću, radi o zakonitoj aktivnosti, jer onaj tko je otvorio kladionicu ili kockarnicu funkcionira u sustavu zakona, uredno otplaćuje ili uplaćuje poreze, te čovjek ne vidi zapreku da posjećuje takva mjesta i troši svoj

novac kako mu je drago. Međutim, ako kao kršćani čekamo da se nešto zabrani da bismo znali da nije dobro, onda nam ne bi trebala vjera niti savjest kao unutarnji glas Božji koji nas može upozoriti da nešto nije dobro, bez obzira što to ljudski (državni) zakon može dopuštati. A nije rijetkost da zakon dopušta mnoštvo toga što nije sukladno kršćanskoj vjeri, i što ipak vjernici ne bi smjeli sebi dopuštati niti priuštiti. Tako je isto i u ovom slučaju gdje nam vjera i Bog jasno poručuju da takav oblik aktivnosti i djelatnosti, takav način «zabave» i igranja nije primjeren kršćanima, jer time izravno štete svojem duhovnom, a i materijalnom dobru.

Umjesto zaključka

Primjer vojnika koji pod križem grabe Kristove haljine zorno govori do koje neljudskosti može čovjeka dovesti pohlepa, do koje razine ga može izobličiti strast za kockanjem i želja za lakom zaradom, premda se najčešće u društvu promiče pod krinkom primamljive i bezopasne zabave.

Traženje sreće u igrama na sreću vrlo je pogubno, jer onda čovjek zaboravlja i svoju autentičnu vrijednost koja se sastoji u bogatstvu duše, te što god radi i izgrađuje, u tom bogatstvu duše mora imati svoj početak i svoj cilj. Jer sve ono što nije proisteklo iz

kreposna života i prema njemu ne vodi, neminovno se pokazuje pogubnim. Ako se i ne dogodi tragedija vidljiva očima, događa se sigurno duševna propast, utemeljena na iskrivljenom poimanju života i sreće. Sreća se nalazi u čestitosti i moralnosti, u kreposnom životu, u bijegu od ovisnosti i poroka, a ne u lutrijskom listiću ili novčanoj dobiti. Ona je u duhovnom bogatstvu, a ne u kojekakvim «dućanima» sreće.

Osim toga kao vjernici trebamo biti svjesni da nam je Gospodin ponudio određena dobra na upravljanje. Ni materijalna dobra nisu naša, nego nama povjerena. A Bog nam ih daje s ciljem: koristiti ih na spasenje i na dobrobit svoju i svojih bližnjih. Nemamo pravo koristiti ih neredno i neuredno, kockajući se i kladeći, već upravo privodeći ih njihovoj svrsi, shodno nakani s kojom su nam dana.

Osim što bismo kao kršćani trebali izvući pouku da ne bismo smjeli sebi dopustiti odlazak na mjesta ovakve «zabave», trebali bismo izvući i neku pozitivnu odluku. A to je da budemo pustolovi u vjeri, poput kockara koji riskiraju stavljajući sve na neku fiktivnu dobit, da tako mi stavimo sva svoja dobra na ulog u vječni život, što jedino može biti ključ zdravog i blagoslovljenog kršćanskog života.

don Ivan Bodrožić

BLANKA VLAŠIĆ O SVOM OBRAĆENJU: "KAD MI JE BRAT PRIČAO O BOGU, PLAKALA SAM TRI DANA"

Na netom održanoj Katehetskoj ljetnoj školi u Splitu, proslavljena hrvatska atletičarka Blanka Vlašić vrlo je emotivno i iskreno posvjedočila o svom obraćenju i putu do vjere. Vjeroučiteljica Marija Gašpar, koja je nazočila na tom svjedočenju, je na svom blogu magnifikat.blog.hr objavila dojmljiv tekst o tome. Prenosimo ga u cijelosti, ostavljajući ga u izvornom obliku kako bi se što neposrednije mogla doživjeti Blankina ispovijest

Valjda ste čuli da se Blanka Vlašić obratila, da sad redovito ide u crkvu i da ne može zamisliti više život bez Isusa. "Ona Blanka?" E,

ona Blanka koju poznamo s TV ekrana i koja je svoj život, svoje postojanje poistovjetila s uspjehom na natjecanjima. A onda se dogodila ozljeda, a s njom se otvorilo i neko sasvim novo poglavlje u Blankinu životu.

Pričala je Blanka vjeroučiteljima na Katehetskoj ljetnoj školi kako je krenula putem obraćenja...

Kao što je to bivalo s većinom njenih vršnjaka Krizma je ujedno bila i prekid s Crkvom. Svoje svjedočanstvo Blanka je započela kroz suze nastavljajući: "Sramin se što sam bila takva... sramin se što san Bogu stalno okretala leđa... a

nekako san znala da je on cilo vrime tu".

Sve je nekako počelo s ozljedom, priča Blanka – te kako je zbog neprestajanja bolova upadala sve dublje u depresivno stanje. Shvaćala je nekako da je to stoga što se toliko poistovjetila s uspjehom. Ona je bila ukoliko je uspijevala. Ako ne bi uspijevala onda bi se najradije "tri dana zaključala u sobu da je niko ne vidi i ne čuje". "Skakanje je bio moj identitet... Bez uspjeha se ne bi osjećala vrijednom". To stanje depresije se toliko povećalo da je osjećala strašan pritisak u prsima zbog kojeg je jedva mogla disati. Već je u glavi

složila sliku o najgorim mogućim oblicima bolesti. Ni s kim nije imala želju pričati niti govoriti o ozljedi, o bolima, o onome što prolazi.

Nazvao ju je prijatelj i rekao – "Ja san na Poljudu zapalio sviću Svetom Anti za te". Kasnije je razmišljala kako bi i sama mogla to isto učiniti... pa eto, možda se nešto i popravi. I otišla je, bez neke osobnije molitve, "paliti sviću ... svaki dan dva miseca zaredon". No, ništa se još nije događalo, ali i to kao da je bilo priprema na obraćenje.

Taj teren obraćenja pripremao je i bratovo prethodno obraćenje koje se također događalo uslijed njegove ozljede. Onako usput, požalila mu se na treningu kako je boli. A on joj je onda prišao i počeo pričati o Bogu.

"Moj brat da meni priča o Bogu?! Pa nije on za to kompetentan", mislila je, najprije se čudeći što mu je. No, kaže ona – "da ste vi čuli moga brata tada – sve bi vam bilo jasno!" .

I tako je odjednom počela plakati i plakati... a plakala je, kako kaže – tri dana. "Moj brat je bio potpuno druga osoba", priča Blanka, a onda se i ona sama počela sve više okretati prema Isusu.

Ono što ju je odjednom silno radovalo bilo je da ne mora nositi tu "opasnu masku" kojom plaši druge oko sebe. Kaže kako joj se čini da su njene protivnice na terenu bile toliko prestrašene njenom pojavom da bi ustuknule pred njom i da su možda (nagađa ona kroz šalu) već zbog toga skakale lošije. Postala je sretna da smije biti ponizna. Kao da joj je netko nametnuo tu potrebu da bude uvijek jaka i puna samopouzdanja. Shvatila je koliko je oslobađajuće to što smije biti slaba.

Govorila je Blanka i o tome kako se jednom prigodom u Parizu prije izlaska na teren molila, držeći se za ruke skupa s još dvije natjecateljice. Ostalih devet je bilo sa strane. Na tom natjecanju su taj put baš

njih tri bile – prva, druga i treća. "No, ne mora to ništa značit" – dodala je Blanka, valjda već svjesna da Božja volja ne mora uvijek biti – medalja. Da, dodala je kako su se sljedeći put i ostale pridružile molitvi, te kako uviđa koliko taj natjecateljski teren po svijetu može biti područje apostolata.

Kao plod Blankina obraćenja i obraćenja njenog brata dogodilo se još nešto veliko za njihovu obitelj, a to je da su joj se roditelji nedavno, u mjesecu srpnju, nakon tridesetak godina civilnog braka konačno vjenčali u crkvi.

Kroz vrijeme svjedočenja o vjeri Blanka je na trenutke jedva susprezala suze, a time i pokazala javno da je došlo vrijeme da odbaci svoju masku koja joj nije dopuštala da bude ono što je u dubini duše, bez obzira na pobjede i poraze – da bude ljubljeno Božje dijete.

Preneseno s bloga magnifikat.blog.hr

Lički Osik * Široka Kula

DAROVI ZA CRKVU I PASTORALNI CENTAR od zadnjeg broja Providnosti

1. Stjepan Grospić, Gospić 100 eura
2. Ivan Hećimović, Vukava 200 kn
3. Luca Grahovac, L. Osik, 200 kn
4. Kata Milković, L. Osik, 150 kn
5. Stjepan Borčić, L. Osik, 150 kn
6. Milka Marić, L. Osik, 150 kn
7. Ivo Čorić, L. Osik, 100 kn (za Afriku)
8. Marica Hećimović, L. Osik, 200 kn (za Afriku)
9. Marinka, L. Osik, 150 kn
10. Marica Prša, L. Osik, 200 kn
11. Luca, Lički Osik, 200 kn
12. Mara Ostojić, L. Osik, 100 kn (za misije)
13. Mića Pavičić, L. Osik, 250 kn
14. Tihomir Vojvodić, Š. Kula, 300 kn (umjesto vijenca)
15. Kata Rast, Vukšić, 200 kn
16. Obitelj Butković, L. Osik, 200 kn (za Caritas)
17. Katarina Nikšić, N. Vinodolski - Š. Kula, 200 CHF
18. Anđelko Dovoda, Lički Osik, 50 eura
19. Joso i Kata Holjevac, Zagreb, 200 kn
20. Marko Dasović, Vukšić, 150 kn
21. Katica Kastrner, Zagreb, 200 kn
22. Jure Binički, Mušaluk, 100 Can. dolara
23. Marija Lisac, Mušaluk, 100 kn
24. Marica i Franjo Tomrli, Mušaluk, 100 kn
25. N.N., Lički Osik, 200 kn
26. Ivan Biljan, Makićev, Mušaluk, 200 kn
27. Jadranka i Grgo Butković, Mušaluk, 200 kn
28. Ivan i Marina Nekić, L. Osik, 200 kn
30. Marija i Vesna Krbavac, L. Osik, 200 kn
31. Joso Vukelić, Kalifornija, 800 eur
32. Nikola Nikšić, Š. Kula, 100 kn
33. Ankica Ajduković Baranova, Budak, 3.000 kn
34. Željko Dujmović, L. Osik, 100 kn
35. Franjo Pavičić, Canada, 1.500 can dol.
(umjesto vijenca za + Marka Oreškovića)
35. Fra Draženko Tomić, Zagreb, misnica za crkvu u L. Osiku

Ovih dana postavili smo na našem pastoralnom centru uz župni stan u Ličkom Osiku nove prozore (36 kom). Još nam predstoji uraditi unutarnje instalacije (struja, voda, grijanje)...

Zahvaljujem svim našim dobročiniteljima koji su nam do sada pomogli u izgradnji pastoralnog centra. Vjerujemo da će koristiti svima nama jer će se u njemu održavati mnogi duhovni seminari i korisni susreti. Svi koji se žele uključiti svojim radom ili novčanim prilogom u izgradnju našeg pastoralnog centra - dobro su došli.

Zahvaljuje župnik vlč. Luka Blažević i članovi župnog i ekonomskog vijeća.

ZBOG VELIKOG INTERESA NAŠIH ČITATELJA PONAVLJAMO INTERVJU NAŠEG ŽUPNIKA O POSJETU AFRICI

U mjesecu veljači naš velečasni Luka Blažavić proveo je u misijama u Africi. Vratio se početkom trećeg mjeseca od sunca preplanulog lica i vidno mršaviji. Kako je došao na ideju da ode na taj put, te kakvi su njegovi dojmovi otkrio nam je u kratkom razgovoru. (Razgovarala: Katica Marković)

1. Čuli smo da ste bili u misijama mjesec dana. U kojoj ste državi bili i u kojem mjestu?

Ovdje, u Lici, u mjesecu siječnju i veljači se ne može računati na neke ozbiljnije poslove jer je zima pa je to pogodno vrijeme da se možemo posvetiti nečemu drugome. Ja sam proveo mjesec dana u misijama u Kongu u Africi, točnije u župi Mukamba. Bio sam s grupom volontera iz Italije, bilo nas je sve skupa devetnaest: šesnaest Talijana, dva Slovenca i ja iz Hrvatske. To su ljudi koji idu često u Međugorje pa putem, u polasku ili povratku, stanu ovdje kod nas i imaju svetu misu u našoj crkvi. S njima sam se sprijateljiio, zbližio i čuo sam vijest da idu u misije, pa sam im se pridružio.

2. Što Vas je potaklo da krenete na taj, vjerujem, nimalo lak put?

Još dok sam studirao teologiju u meni se rodila želja da makar jedan dio svog života posvetim misijama. Čovjeka nešto vuče, tjera, da napravi u životu nešto više, nešto jače... Mene su uvijek privlačile misije, misijski krajevi, a toj težnji je pridonosio i moj svećenički poziv. Nakon što sam završio školu, bio sam četiri godine kapelan u Senju, a 1994. sam došao ovdje u našu župu u Lički Osik. Još je trajao Domovinski rat,

sve bilo porušeno, ljudi raseljeni... Tada se ta želja za odlazak u misije nije mogla nikako ostvariti, jer misije su, poslije rata, poslije Oluje, ovdje kod nas u Lici bile, obnoviti ono što je porušeno. Obnoviti ne samo poružene objekte, već duhovno obnoviti ratom ispaćene ljude, kako starosjedioce tako i prognanike i izbjeglice iz drugih krajeva, koji su bili i u duhovnoj krizi i materijalnoj bijedi. Sad se pružila prilika da se mi se i ta želja ostvari.

3. Jeste li osjećali strah prije polaska? Da li ste se prije puta zaštitili od mogućih oboljenja?

Straha nije bilo, jer kad se čovjek stavi u Božje ruke, onda se ne boji ničega. Naravno, mi kad idemo u Afriku moramo biti cijepljeni protiv malarije, žutice, tetanusa i dr. bolesti. Ne može se ući u državu bez kartona cijepljenja.

4. Kako je bio organiziran put? Gdje ste bili smješteni?

Put je organizirala grupa iz Udina. Najprije smo putovali avionom dva sata od Venecije do Pariza, zatim iz Pariza osam sati do Kinshase, to je glavni grad Konga i još dva sata unutar Konga od Kinshase, do Kanange, pa još 80-ak km do župe Mukamba. To je župa naše Gospe Mukamba. To je u južnom dijelu Konga, francusko jezično područje. Njihov jezik je čili ba čili bu.

5. Kakav je bio prvi dojam kad ste stigli – izgled naselja, uvjeti života ljudi?

Područje gdje sam ja bio je možda najzapušteniji dio Konga, oni još nemaju struje, nemaju vode, nemaju ceste, pa možete zamisliti život, kada ljudi

nemaju osnovne uvjete za život... Kuće su od blata, ilovače, pokrivene slamom...

6. *Čime se ljudi bave i imaju li mogućnost privređivati za život?*

To je područje nerazvijeno, ljudi bi radili, ali nemaju osnovnih uvjeta da bi

mogli raditi i privređivati, najviše se bave poljoprivredom. Jedna njihova dnevna je dva dolara, mjesečno mogu zaraditi 35 – 40 dolara - a i to je dobro jer većina ljudi ne može naći zaposlenje i nešto zaraditi.

Gradnja nove škole

7. *Ima li puno bolesti? Od kojih bolesti najviše obolijevaju? Imaju li medicinsku skrb?*

Ljudi najviše boluju od malarije. Dok sam bio dolje od malarije je umrlo jedno dijete od sedam godina. Mene su pozvali da dođem blagosloviti to dijete. Još dvije djevojčice iz te obitelji, mlađe sestre, imaju tuberkulozu. Mi smo međusobno skupili sredstva da pomognemo toj obitelji u liječenju tih dviju djevojčica. Ima i drugih raznih bolesti. Oni imaju ondje jedno jezero, u tom jezeru se kupaju, peru suđe, peru rublje, a tu vodu i piju. Primijetio sam da je i ne prokuha-

vaju, kad bi je makar prokuhivali, možda bi bilo manje bolesti. Znači tu vodu koriste za sve što im je potrebno u životu.

8. *Koliko dugo misionari tu djeluju, misionarska zajednica, kako je organizirana župa i koliko ima vjernika? Što Crkva znači tim ljudima?*

S nama je putovao, i za realizaciju ovog puta je najzaslužniji, jedan misionar iz Konga Jan Kot. On je član reda jedne kongregacije, čije je sjedište u Rimu, a zadužen je za misijske krajeve u Africi. Iako on sada živi u Europi, u Rimu, vrlo je vezan za svoj kraj iz kojeg

potječe i gdje je nikao i, kao i svatko od nas, jako voli svoju domovinu.

Tamo gdje smo mi bili nema misionara. To je njihova domaća župa. Ima jedan svećenik koji ima tri velike župe Mokamba župa naše Gospe, Župa Čondo i treća župa Čačača. U sve tri župe ima oko 15.000 vjernika. Svećenik sve obilazi motorom, a njegovo područje oko 40 km. Zamislite, to je tropsko područje, i kad kiša pada bude sav mokar. Obilazi svoje župe i župljane, a ako stigne i jedanput mjesečno služiti svetu

misu u svakoj župi to je jako dobro. U Kongu ima još zvanja, to je Crkva koja se rađa. To je treći svijet.

Crkve su od obične cigle, klupe su obično drvo, oltar napravljen od četiri drveta i gore daske. To je siromašno i skromno, ali u tim ljudima se osjeća jedna velika vjera, jedna poniznost, nešto duboko u njima i Bog im je za njihov život i vjeru nešto veliko. Oni kao vjernici kao kršćani jako duboko doživljavaju vjeru.

- Prinos darova na misi-

9. Na kojim jezicima su mise?

Mise smo držali na talijanskom i na njihovom jeziku. Na misi se osjeti duh njihove vjere. Nedjeljom misa traje i do dva i pol sata. Oni pjevaju, plešu i gestama izražavaju svoje oduševljenje.

10. Jesu li većina tamošnjih ljudi katolici? Ima li drugih vjera?

Tu je 80% kršćana od toga 50% katolici i 30% protestanti i pravoslavci, a ostatak od 20% su islamske vjere i ima jako puno sekta.

11. Koji je bio Vaš zadatak u misijama?

Tamo smo djelovali kao volonteri. Dan smo počinjali u 7 sati sa svetom misom navečer smo završavali s krunicom. Naš glavni zadatak je bio gradnja škole. Oni nemaju još prave zgrade za školu, već se nastava održava pod običnom nadstrešnicom pa nastave ne može biti ako je kiša. Mi smo uzidali školsku zgradu od cigle koju smo sami pravili. Nedostaje još samo krov. U našoj smo grupi imali i medicinsku sestru, donijeli

smo dosta lijekova. Pomagali smo i novčano. I sam dolazak k njima i život s njima je u njihovim očima jako veliko, oni vole kad im netko dođe u posjetu, osobito ako su to bijelci iz Europe. Oni tad osjećaju da nisu zaboravljeni. Potpuno smo se posvetili tim ljudima. Gdje god se pojaviš djeca trče za tobom i govore „la blanko, la blanko“ (bijelac, bijelac) „bon-bon“. Ako im nešto dijeliš svi se skupe oko tebe, ali onaj koji je već dobio nešto neće se pomaknuti da dobiju i drugi. Dijelili smo im jedan dan odjeću, pa su svi došli polugoli, samo da bi dobili više odjeće.

12. Djeca su uvijek najugroženija socijalna skupina. Kako žive djeca? Mogu li im njihovi roditelji osigurati osnovne uvjete za život?

To je siromašno područje, a ima jako puno ima djece. Nema obitelji ispod

petero djece. Djeca žive u lošim uvjetima, a roditelji im ne mogu bolje pružiti, kad ni oni nemaju od čega. Ali u toj djeci se osjeća neka energija, nešto pozitivno, veselo, skromno, ali iskreno... Sam njihov pogled ne može čovjeka ostaviti ravnodušnim. Svi smo nastojali bar nešto lijepo učiniti za tu djecu, pružiti im neki slatkiš ili, ako ništa, toplu riječ i pažnju. Oni to primijete i jako cijene.

13. Što jedu?

Kod njih se najviše jede palenta i riža, meso - ako jedanput tjedno. Imaju sve namirnice koje i mi poznajemo, grah, blitva i dr. zelenje. Postoji tržnica (placa) na kojoj se hrana može kupiti, tko ima novca. Za njih je uspjeh ako priskrbe za jedan obrok dnevno.

Fotografiranje s dobročiniteljima

14. Postoje li škole i kako su organizirane? Da li im obrazovanje daje nadu u bolju budućnost?

Osnovna škola traje šest razreda, srednja šest razreda, ima i fakultet koji

može pohađati samo mali postotak bogatih. I ova siromašna djeca vole školu, ali koliko se oni mogu sami obrazovati? Ako im roditelji rade oni moraju i mlađu

braću i sestre voditi sa sobom u školu i voditi brigu o njima. Mala djeca plaču, ili su gladni ili spavaju, i zamislite kako oni mogu učiti u takvim uvjetima, koliko se mogu posvetiti školi i učenju. Imaju jednu ploču, jednu bilježnicu, olovku i to im je sve. Nemaju torbe, udžbenike kao naša djeca da je u 1. razredu teža torba od samog djeteta. Učitelji daju od sebe koliko mogu pa se ipak vidi određen napredak.

Kako mi možemo pomoći toj djeci u školovanju? Postoji mogućnost kumstva. To je mogućnost financiranja jednog učenika, gdje cjelogodišnja školarina sa svim njegovim potrebama za učenika osnovne škole iznosi 50 eura, a za učenika srednje škole 100 eura.

15. Misionar u Kongu Fra Ilija Barišić je izjavio da je Kongo „Skandalozno bogata zemlja u kojoj ljudi umiru od gladi“. Tko je kriv za takvo stanje u zemlji?

To je uvijek pitanje bogatstva i siromaštva. Mali je postotak bogatih a dosta siromašnih i velika je razlika među njima. Kad bi se to rasporedilo... Na primjer njihov bivši predsjednik je posredovao pri svakom zapošljavanju u zemlji i od svih zaposlenih je uzimao dio njihovog dohotka . Sve novce je držao u švicarskoj banci i jako je bio bogat. Na kraju je obolio, veliko bogatstvo je potrošio na svoje liječenje, ali je ipak umro jer je bolovao od karcinoma i to je jako negativno odjeknulo u javnosti... Postoji nerazmjer mali je dio bogatih,a jako je veliki dio siromašnih, gladnih...

Fra Ilija Barišić je već 40 god. na istočnom dijelu Konga pa on najbolje poznaje stanje u tom području i to govori iz svog iskustva.

16. Mi ne možemo utjecati na svjetski poredak, ali kako svatko od nas može pomoći?

Može se pomoći i molitvom i konkretnim priložima. Mi imamo molitvene za-

jednice, svaka biskupija ima organizirane misijske zajednice, za našu biskupiju je za misije zadužen župnik u Klancu vlč. Ivica Miloš. Treća nedjelja u listopadu je misijska nedjelja kada sva milostinja ide za misije, ali i svatko može pomoći svojim priložima. Možemo se odlučiti i za kumstvo i plaćati troškove školovanja za jedno dijete. Znači, ako postoji dobra volja, tisuću načina ima da se ta dobra volja realizira i konkretno pomogne.

17. Da li ste zadovoljni svojim doprinosom tijekom boravka u Kongu? Koliko ovo iskustvo utjecalo na Vas, da li Vas je promijenilo?

Kako sam se vratio prvog ožujka dosta razmišljam, meditiram, i to je dosta utjecalo na mene samoga. Prvi susret sa misijskim krajevima,ostavilo na mene snažan dojam. Već sad mogu reći da mi ti ljudi i djeca nekako nedostaju i ostala je određena nostalgija prema njima i čežnja za ponovnim posjetom kad se ukaže prilika. Čovjek, čim je među njima već je velika stvar, a kad i nešto pomogne i ostavi, doprinese, učini... Radost u očima i osmijeh te djece, a i odraslih čovjeka ne mogu ostaviti ravnodušnim.

18. Planirate li ponovno posjetiti Afriku?

Kad su me pitali da li bih išao opet nisam ni razmišljao, naravno opet bih išao, čim se ukaže prilika.

